

[Finansministeren.]

Man vil vise, at Landstinget nok skal bestemme, hvor store Beløbene skal være paa Finansloven.

Den ærede Ordfører synes ikke at ville indrømme, at det er en underlig Taktik at sige: vi sætter Tilskuddet til de private Skoler op, og derved kommer der en Merudgift paa Finansloven paa smaa 200 000 Kr., men hvis Finansministeren og de Partier, der har Flertal i Folketinget, vil gaa med til, at vi lader de Forældre, som har deres Børn gaaende i offentlige Skoler, dække de 100 000 Kr., saa er vi villige dertil. Jeg synes ikke, et saadant Tilbud er særlig tiltalende. Det ærede Medlem siger: vi maa opretholde Tilskuddet efter den gældende Lov angaaende Privatskolerne, i hvilke nogle velhavende Forældre har deres Børn gaaende, men til Gengæld kunde vi tænke os, at en Del af disse Penge blev betalt af de Forældre, som har deres Børn gaaende i Statsskolerne og i Kommuneskoler, som følger samme Regel — saadanne findes bl. a. i København. Jeg synes, at et saadant Forslag er usmageligt; det viser, at man først og fremmest lader sig lede af sine egne Interesser. Det er muligt, at Venstre har større Interesse i de private Skoler end i de andre, men det kan dog ikke berettigede til at sætte Skolepengene op det ene Sted for at sætte dem ned det andet Sted. Jeg synes, at dette Tilbud viser, at det her drejer sig om at redde nogle Penge til Privatskolerne; man søger saa at dække sig ved at sige: vi kan lade de Forældre, der har deres Børn gaaende i Statsskolerne, betale det meste af Udgiften herved, saa koster det ikke Staten noget videre. Det er dette, jeg har modsat mig, idet jeg mener, det vilde være uretfærdigt overfor de Folk, som paa den Maade kom til at betale en hel Del af Omkostningerne ved, hvad Venstre og Konservative ønsker at gøre for de private Skoler og derigennem ogsaa for de velhavende Forældre, hvis Børn gaar i de private Skoler.

Ordføreren (Hauch): Ja, den højtærede Finansminister kan jo godt blive ved at tale om Skoleafgiften for de højere Skoler og stille den sammen med dette, men den højtærede Finansminister glemmer, at vi har rejst dette Spørgsmaal for om muligt at skaffe den højtærede Finansminister nogen Dækning for den forøgede Udgift paa Finansloven, som vore Forslag bevirker. Det har den højtærede Finansminister afvist. Vel, saa er det afvist, saa lader vi det falde, og saa snakker vi ikke mere om det. Men det naturlige vilde saa ogsaa være, at den højt-

ærede Finansminister indtog samme Standpunkt overfor Landstingets Flertal med Hensyn til det andet Spørgsmaal og sagde: Javel, saa er man af den Opfattelse, at den Form, som Finanslovsforslaget her har faaet, ikke fuldt ud dækker de Forudsætninger, som Loven om de private Skoler indeholder, — og saa gik til Rigsdagen med et Forslag om Ændring af denne Lov. Naar den højtærede Finansminister saa havde faaet en saadan Ændring gennemført, havde han alt, hvad han behøvede for at give Finansloven den Form, han nu ønsker; men indtil det sker, tror jeg, at den højtærede Finansminister bliver nødt til at finde sig i at bevare de lovbestemte Bevillinger.

Finansministeren (Bramsnæs): Den ærede Ordfører siger, at dette Forslag om at forhøje Skoleafgiften for Forældre, hvis Børn gaar i Statsskoler, i offentlige Skoler, har været fremsat i Udvalget, hvor det ikke blev modtaget af Finansministeren, og saa taler vi ikke mere om det. Ja, hvis Sagen havde ligget saadan, havde jeg maaske heller ikke talt derom, men den ærede Ordfører udtalte sig meget vidt og bredt om Sagen i sin første Tale under den anden Behandling, og det ærede Medlem undrede sig i højeste Grad over, at jeg ikke med Kyshaand modtog det Tilbud, som Venstre var kommet med. Naar det bliver stillet op paa den Maade, er der Grund til at tale om det, og saa er der Grund til at henvise til, at for eventuelt at dække det økonomiske Ansvar, som man paadrager sig ved her at forhøje Udgifterne paa Finansloven, pegede man paa de Mennesker, som har deres Børn gaaende i Statsskolerne, og sagde: Vi kan jo tage 100 000 Kr. ekstra fra dem. Det er det, jeg har fremhævet her. Det var den Plan, Venstre havde. Det kan godt være, at man nu ikke ønsker, at der tales mere om det, men det skulde den ærede Ordfører have tænkt paa, da han holdt sin første Tale.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§ 1—13

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1

forkastedes med 31 Stemmer imod 13.

§§ 14—20

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2

vedtoges med 41 Stemmer imod 30.